

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobkyne: **Ing. Mgr. M.**, bytom N., zastúpenej *JUDr. P., advokátom*, so sídlom B., proti žalovanému: **Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky**, so sídlom Mierová 19, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1832/2006-2000 zo dňa 27. októbra 2006, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1 S 82/2007-58 zo dňa 12. júna 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1 S 82/2007-58 zo dňa 12. júna 2009, v napadnutej časti výroku, ktorým rozhodnutie žalovaného č. 1832/2006-2000 zo dňa 27. októbra 2006 v spojení s jeho rozhodnutím č. 1770/2006-2000 zo dňa 25. augusta 2006 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku a vec vrátil na ďalšie konanie, a v časti výroku o trovách konania **z m e ň u j e** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Žalobkyni náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. 1832/2006-2000 zo dňa 27. októbra 2006 v spojení s jeho rozhodnutím č. 1770/2006-2000 zo dňa 25. augusta 2006 a vec vrátil

žalovanému na ďalšie konanie, žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v sume 513,26 eur a v časti petitu návrhu na zaplatenie finančnej náhrady vo výške funkčného platu žalobkyne konanie zastavil.

Preskúmaným rozhodnutím č. 1832/2006-2000 zo dňa 27. októbra 2006 žalovaný rozhodol o odvolaní žalobkyne proti rozhodnutiu o predĺžení doby dočasného vyslania č. 1647/2006-2000 zo dňa 7. augusta 2006 a proti rozhodnutiu o skončení dočasného vyslania č. 1770/2006-2000 zo dňa 25. augusta 2006 tak, že odvolanie žalobkyne zamietol a vyššie citované prvostupňové rozhodnutia potvrdil. Rozhodnutie o skončení dočasného vyslania zo dňa 25. augusta 2006 žalovaný na základe ustanovení § 126, § 35a a § 125 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov, platného a účinného v rozhodnom čase, (ďalej aj „zákon o štátnej službe“) skončil dňom 30. novembra 2006 dočasné vyslanie žalobkyne na výkon štátnej služby mimo sídla služobného úradu v cudzine vo funkcii diplomatického zamestnanca na obchodno-ekonomickom oddelení Zastupiteľského úradu Slovenskej republiky v Kodani – Dánsko.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zdôraznil, že predmetom súdneho prieskumu nebolo rozhodnutie o predĺžení doby dočasného vyslania do 31. novembra 2006 zo dňa 7. augusta 2006 a konanie mu predchádzajúce. Citujúc ustanovenia § 25 ods. 1 a 3, § 35a, § 39 ods. 1 písm. d) a § 43 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej službe konštatoval, že žalovaný v preskúmanom rozhodnutí o skončení dočasnej služby žalobkyne vecne nepochybil, nakoľko ide o skončenie dočasnej štátnej služby zo zákona dňom uvedeným v rozhodnutí. S poukazom na ustanovenie § 18 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v spojení s ustanovením § 125 zákona o štátnej službe však žalovanému vytkol pochybenie, keď v prvostupňovom ani v druhostupňovom konaní žalobkyni neoznámil jeho začatie. Výkladom ustanovenia § 139 ods. 5 zákona o štátnej službe dospel k názoru, že žalovaný ako zamestnávateľ mal povinnosť oboznámiť žalobkyňu so zložením poradnej odvolacej komisie buď priamo alebo aspoň poučením o tom, kde a ako sa môže dozvedieť o jej zložení, i keď mu to zákon v citovanom ustanovení výslovne neukladá. Vychádzajúc z ustanovenia § 141 zákona o štátnej službe konštatoval, že preskúmané rozhodnutia žalovaného boli žalobkyni doručované v rozpore so zákonom a túto vadu neodstráni ani skutočnosť, že žalobkyňa sa o nich fakticky dozvedela, prípadne že ich prevzala. Dospel preto k záveru, že žaloba je dôvodná a rozhodnutie žalovaného v spojitosti s prvostupňovým rozhodnutím je potrebné zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. e) OSP a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom prihliadne na vyššie konkretizované vady jeho predchádzajúceho postupu a rozhodnutia. O trovách konania rozhodol krajský súd s poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že procesne úspešnej žalobkyni priznal ich náhradu, pričom trovy predstavovali

súdny poplatok a odmena právneho zástupcu. O žalobkyňou uplatnenom nároku na zaplatenie náhrady za ušlú mzdu z neplatne skončeného štátno-zamestnaneckého pomeru krajský súd konanie podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil v dôsledku späťvzatia tejto časti návrhu žalobkyňou.

Proti tomuto rozsudku v časti, ktorou krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec mu vrátil na ďalšie konanie a uložil mu povinnosť nahradiť trovy konania, podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K súdom vytýkanému pochybeniu ohľadne neoznámene začatia prvostupňového ani druhostupňového konania žalobkyňou žalovaný poukázal na to, že preskúmaným rozhodnutiam predchádzalo konanie o skončení dočasného vyslania žalobkyňou dňom 31. augusta 2006, avšak dňa 7. augusta 2006 bolo vydané rozhodnutie o predĺžení doby dočasného vyslania do 30. novembra 2006, proti ktorému mala žalobkyňa možnosť podať odvolanie, ktorú nevyužila, a až následne vydaným rozhodnutím bolo ukončené jej dočasné vyslanie dňom 30. novembra 2006. S poukazom na uvedené mal žalovaný za to, že žalobkyňa už v čase vydania rozhodnutia o predĺžení doby dočasného vyslania vedela, že sa jej vyslanie skončí dňom 30. novembra 2006, a žiadna skutočnosť jej nebránila uplatniť všetky práva účastníka konania, ustanovené právnymi predpismi v spojitosti so začatím konania (právo byť vypočutý, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia atď.). Žalovaný nesúhlasil s tvrdením krajského súdu ohľadne pochybenia, spočívajúceho v neoznámene začatia druhostupňového konania žalobkyňou, nakoľko ustanovenie § 56 správneho poriadku ukladá správnomu orgánu povinnosť upovedomiť ostatných účastníkov konania o obsahu podaného odvolania, teda túto povinnosť nemá voči odvolávajúcemu sa, majúc za to, že krajský súd nesprávnou aplikáciou citovaného ustanovenia nesprávne vec právne posúdil. Namietal, že z ustanovenia § 139 ods. 5 zákona o štátnej službe nevyplýva zákonná povinnosť služobného úradu ani jeho vedúceho a ani poradnej odvolacej komisie oznamovať odvolávajúcemu sa zloženie poradnej odvolacej komisie, ktorá informácia je v služobnom úrade verejná a bez akýchkoľvek problémov zistiteľná. Žalobkyňa ako zamestnankyňa žalovaného sa mohla v služobnom úrade neobmedzene informovať o zložení poradnej odvolacej komisie a žiadna skutočnosť jej nebránila využitie postupu podľa § 139 ods. 5 zákona o štátnej službe. Poukázal na to, že z preskúmanej dokumentácie vyplýva, že žalobkyňa sa postupu podľa tohto ustanovenia voči žiadnemu z členov poradnej odvolacej komisie nedomáhala, čo podľa neho znamená, že voči jej zloženiu nemala výhrady. Žalovaný mal preto za to, že krajský súd nesprávnym výkladom ustanovenia § 139 ods. 5 zákona o štátnej službe nesprávne právne posúdil vec, nezohľadniac článok 2 Ústavy Slovenskej republiky ustanovujúci,

že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. K doručovaniu preskúmaných rozhodnutí žalovaný uviedol, že prvostupňové rozhodnutie žalobkyni doručoval leteckým nákladovým listom s uvedením jej mena na adresu služobného úradu v Kodani, žalobkyňa voči nemu podala včas odvolanie, čo preukazuje jeho prevzatie, a preto druhostupňový správny orgán nemal pochybnosť o doručení prvostupňového rozhodnutia a o oboznámení sa žalobkyne s jeho obsahom; druhostupňové rozhodnutie jej bolo doručené prostredníctvom pošty prvou triedou ako doporučená poštová zásielka na adresu služobného úradu v Kodani s uvedením jej mena. Žalovaný bol toho názoru, že neboli porušené, upreté alebo obmedzené práva žalobkyne podať odvolanie a tým sa zákonom stanoveným spôsobom brániť proti prvostupňovému rozhodnutiu. Vzhľadom na to, že žalobkyňa podala proti prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie a následne aj žalobu, a to v zákonnej lehote, považoval žalovaný za preukázané, že jej bolo toto rozhodnutie doručené a že mala zachovanú plnú možnosť podať odvolanie, čo aj využila. Žalovaný vyslovil názor, že účelom doručovania písomnosti doporučené do vlastných rúk nie je striktne dodržať povinnosť doručiť písomnosť do vlastných rúk, ale účelom je zabezpečiť uplatňovanie práva účastníka konania, čo si v tomto prípade žalobkyňa uplatnila. Krajský súd podľa žalovaného dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný považoval za zavádzajúce tvrdenie žalobkyne, že sa cíti byť ukrátená na svojich právach rozhodnutiami a postupom žalovaného v konaní o skončení dočasného vyslania, nakoľko žiadna skutočnosť jej nebránila využiť všetky práva účastníka konania, ustanovené právnymi predpismi v spojitosti so začatím konania o skončení dočasného vyslania a taktiež využiť postup podľa § 139 ods. 5 zákona o štátnej službe, t. j. podať námietky voči zloženiu poradnej odvolacej komisie, a využila právo podať opravný prostriedok voči prvostupňovému rozhodnutiu. Žalovaný namietal, že napriek skutočnosti, že žalobkyňa nepreukázala, na ktorých svojich právach bola rozhodnutiami a postupom žalovaného ukrátená, krajský súd predmetné rozhodnutia zrušil ako nezákonné a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Navrhol preto, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalobkyni náhradu trov neprizná, alebo aby zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu

a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu"). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2, 3 OSP).

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Predmetom súdneho preskúmacieho konania bolo rozhodnutie č. 1832/2006-2000 zo dňa 27. októbra 2006 o odvolaní žalobkyne proti rozhodnutiu o predĺžení doby dočasného vyslania č. 1647/2006-2000 zo dňa 7. augusta 2006 a proti rozhodnutiu o skončení dočasného vyslania č. 1770/2006-2000 zo dňa 25. augusta 2006, ktorým vedúci služobného úradu žalovaného ako odvolací orgán podľa § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe toto odvolanie zamietol a obe prvostupňové rozhodnutia potvrdil.

Z obsahu predloženého spisu správneho orgánu vyplynulo, že žalobkyňa bola na základe rozhodnutia vedúcej služobného úradu žalovaného č. 172/2005-004 zo dňa 25. januára 2005 dočasne vyslaná na výkon štátnej služby mimo sídla služobného úradu v cudzine vo funkcii diplomatického zamestnanca na ZÚ SR v Kodani – Dánsko dňom 1. mája 2005 do dátumu, ktorý bude uvedený v rozhodnutí o skončení dočasného vyslania, najneskôr do 14. decembra 2009. Ďalej odvolací súd zistil, že dňa 26. mája 2006 pod č. 1121/2006-2000 bolo vedúcou služobného úradu vydané rozhodnutie o skončení dočasného vyslania

žalobkyne na výkon štátnej služby mimo sídla služobného úradu v cudzine dňom 31. augusta 2006, ktoré bolo na základe odvolania, podaného žalobkyňou, potvrdené rozhodnutím odvolacieho orgánu č. 1218/2006-2000 zo dňa 4. júla 2006. Následne bolo dňa 7. augusta 2006 vydané pod č. 1647/2006-2000 rozhodnutie o predĺžení doby dočasného vyslania žalobkyne do 30. novembra 2006. Vedúca služobného úradu žalovaného vydala napokon pod č. 1770/2006-2000 zo dňa 25. augusta 2006 na základe ustanovení § 126, § 35a a § 125 ods. 2 zákona o štátnej službe rozhodnutie o skončení dočasného vyslania žalobkyne na výkon štátnej služby mimo sídla služobného úradu v cudzine, vo funkcii diplomatického zamestnanca na obchodno-ekonomickom oddelení ZÚ SR v Kodani – Dánsko dňom 30. novembra 2006, ktoré na odvolanie žalobkyne, spolu s rozhodnutím o predĺžení doby dočasného vyslania č. 1647/2006-2000 zo dňa 7. augusta 2006, žalovaný preskúmaným rozhodnutím č. 1832/2006-2000 zo dňa 27. októbra 2006 potvrdil a odvolanie žalobkyne zamietol.

Podľa § 35a ods. 1 až 3 zákona o štátnej službe

(1) Štátneho zamestnanca možno s jeho súhlasom dočasne vyslať na vykonávanie štátnej služby do cudziny. Doba dočasného vyslania je spravidla tri roky.

(2) O dočasnom vyslaní rozhoduje vedúci úradu alebo vedúci úradu po dohode s vedúcim úradu, ktorým je ministerstvo zahraničných vecí, alebo s vedúcim zastupiteľského úradu. Rozhodnutie o dočasnom vyslaní sa štátnemu zamestnancovi oznámi písomne.

(3) O skončení, skrátení alebo predĺžení dočasného vyslania rozhoduje vedúci úradu. Dočasné vyslanie skončí dňom, ktorý je uvedený v rozhodnutí o skončení dočasného vyslania.

Podľa § 27 písm. l/ zákona o štátnej službe je dočasné vyslanie na vykonávanie štátnej služby do cudziny (ďalej len "dočasné vyslanie") zmenou štátnozamestnaneckého pomeru.

Podľa § 125 ods. 2 zákona o štátnej službe na konanie podľa odseku 1 (týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru) sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní /správny poriadok/), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými

osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 3 správneho poriadku správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietáhov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierné vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 4 správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Základné pravidlá správneho konania sú obsiahnuté v jeho zásadách (§ 3 správneho poriadku) a porušenie ktorejkoľvek z nich znamená chybu v správnom konaní, majúcu za následok sankciu v podobe zmeny alebo zrušenia vydaného správneho rozhodnutia. Odvolací súd v preskúvanom správnom konaní v rozsahu a medziach žaloby nevzhliadol, na rozdiel od názoru prvostupňového súdu, závažné pochybenia konajúceho správneho orgánu.

Pokiaľ ide o dôvod zrušenia preskúvaných rozhodnutí žalovaného krajským súdom, spočívajúci v neoznámení začatia konania žalobkyňi, odvolací súd upriamuje pozornosť na obsah žaloby, v ktorej žalobkyňa takúto žalobnú námietku nevzniesla. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že konanie podľa druhej hlavy piatej časti OSP je dôsledne ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným; ide o zásadu *iudex ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúma na základe podanej žaloby zákonnosť žalobcom napadnutého rozhodnutia. Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistí, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 3 OSP). O takúto vadu sa však v konkrétnom prípade nejednalo, a preto odvolací súd konštatuje, že krajský súd postupoval v tomto ohľade nad rámec žaloby.

Ďalším dôvodom zrušenia preskúvaných rozhodnutí žalovaného bolo neoboznámenie žalobkyne žalovaným so zložením poradnej odvolacej komisie. Ako konštatoval aj krajský súd, z ustanovenia § 139 ods. 5 zákona o štátnej službe nevyplýva zákonná povinnosť služobného úradu ani jeho vedúceho a ani poradnej odvolacej komisie oznamovať odvolávajúcemu sa zloženie poradnej odvolacej komisie. Odvolací súd súhlasí v tejto časti s odvolacou námietkou žalovaného, že krajský súd nesprávnym výkladom ustanovenia § 139 ods. 5 zákona o štátnej službe nesprávne právne posúdil vec, nezohľadniac článok 2 Ústavy Slovenskej republiky. Z obsahu spisu nebola zistená žiadna okolnosť, ktorá by žalobkyni bránila využitie postupu podľa § 139 ods. 5 zákona o štátnej službe, navyše žalobkyňa sa postupu podľa tohto ustanovenia voči žiadnemu z členov poradnej odvolacej komisie nedomáhala, a ani z obsahu podaní žalobkyne, obsiahnutých v spisovej dokumentácii, nevyplývalo, že by voči zloženiu poradnej odvolacej komisie mala výhrady.

K nedostatku doručovania správnych rozhodnutí, konkrétne ich nedoručenia do vlastných rúk žalobkyne, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že sa nejednalo o takú vadu v postupe správneho orgánu, ktorá by mala za následok nezákonnosť jeho rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Včas podaným odvolaním bolo preukázané, že s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu bola žalobkyňa oboznámená. Namietaným postupom ani podľa názoru odvolacieho súdu nebola žalobkyňa ukrátená na svojich procesných právach. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2002, sp.zn. 4 SŽ 98-102/02).

Odvolací súd dospel k záveru, že preskúvané rozhodnutie správneho orgánu nepochybne bolo vydané na podklade zásad správneho konania, na ktoré odkazuje vyššie citované ustanovenie § 125 ods. 2 zákona o štátnej službe. Prvostupňové i druhostupňové rozhodnutie boli vydané na to kompetentným orgánom, v rozsahu a z dôvodov zákonného splnomocnenia vymedzených § 35a zákona o štátnej službe a aj § 47 správneho poriadku. Je potrebné uviesť, že rozhodnutie o dočasnom vyslaní štátneho zamestnanca do cudziny (vrátane jeho skončenia) je upravené špeciálne v § 35a zákona o štátnej službe. Uvedené zákonné ustanovenie ani pre rozhodnutie o dočasnom vyslaní ani pri skončení dočasného vyslania nevyžaduje uvedenie dôvodov, pre ktoré takéto rozhodnutie bolo vydané. Pokiaľ by zákonodarca vyžadoval splnenie akýchkoľvek dôvodov, uviedol by ich v zákonom ustanovení tak, ako to učinil napr. pri odvolaní predstaveného podľa § 31 alebo skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 zákona o štátnej službe.

K námietke žalobkyne ohľadne neurčitého časového ohraničenia trvania dočasného vyslania, ktorou sa krajský súd nezaoberal, odvolací súd uvádza, že čas trvania dočasnej štátnej služby bol určený rozhodnutím o dočasnom vyslaní, na preskúmanie ktorého je určený osobitný postup, avšak žalobkyňa toto rozhodnutie zákonným spôsobom nenapadla a nepožiadala o jeho preskúmanie, čo však v tomto súdnom konaní už nie je možné. Odvolací súd v tejto súvislosti zastáva názor, že skončenie dočasného vyslania nie je viazané na uplynutie doby troch rokov, ale na rozhodnutie vedúceho služobného úradu o skončení dočasného vyslania a na deň uvedený v tomto rozhodnutí.

Správne orgány i súdy musia dôsledne aplikovať jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je vyjadrený v článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať „iba v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“. Napadnuté rozhodnutie žalovaného žalobou ako i prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu boli vydané v súlade a v medziach zákona, preto odvolací súd nezistil dôvody, pre ktoré by bolo potrebné tieto zrušiť. Pochybil preto krajský súd, keď preskúmané rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. e) OSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd v súlade s ustanovením § 220 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že žalobu zamietol.

O náhrade trov konania (vrátane trov konania na súde prvého stupňa) rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP a v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnej žalobkyňi ich náhradu nepriznal. V konaní úspešnému žalovanému právo na náhradu trov konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 27. októbra 2010

JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth